

zonder verdere formaliteiten herstel in eer en rechten kan verlenen. Buiten dat geval moet de verzoeker op elke rechtszitting van de kamer van inbeschuldigingstelling in persoon verschijnen, behalve op die waarop het arrest wordt uitgesproken. Indien hij niet verschijnt zonder een wettige reden van verschoning aan te voeren, wordt zijn aanvraag afgewezen; indien hij aanwezig is, moet hij worden gehoord.

De kamer van inbeschuldigingstelling had op tegenspraak het onderzoek van de aanvraag tot herstel in eer en rechten uitgesteld naar de rechtszitting van 6 december 2007 en de eiser bevolen daarop te verschijnen om de bewijzen te leveren van de schade-loosstelling van de burgerlijke partijen. Uit geen enkel stuk waarop het Hof vermag acht te slaan blijkt evenwel dat de verzoeker tot herstel in eer en rechten op die rechtszitting van 6 december 2007, waarop het openbaar ministerie advies heeft uitgebracht, in zijn uitleg werd gehoord of niet is verschenen zonder wettige reden van verschoning.

NOOT – Herstel in eer en rechten

1. Het verzoek van de veroordeelde tot herstel in eer en rechten wordt, na voorlegging van de processtukken door de procureur-generaal, binnen een maand door de kamer van inbeschuldigingstelling behandeld. In beginsel worden het openbaar ministerie, de verzoeker en zijn raadsman gehoord, maar de procureur-generaal kan ook oordelen dat het niet onontbeerlijk is dat de verzoeker verschijnt, zodat de aanvraag door het hof kan worden ingewilligd zonder verdere formaliteiten.

Behoudens deze vereenvoudigde rechtspleging op verzoek van de procureur-generaal, dient de aanvrager in persoon te verschijnen op elke terechtzitting, behalve op die waarop het arrest wordt uitgesproken.

2. Verschijnt hij niet zonder wettige reden van verschoning, dan wijst de kamer van inbeschuldigingstelling zijn verzoek zonder meer af. Verschijnt hij bij monde van zijn raadsman en voert deze wel een zodanige reden aan, dan zal het hof deze redengeving beoordelen. Is het hof van mening dat de afwezigheid niet gewettigd is – en daar zal op onaantastbare wijze over beslist worden –, dan zal het verzoek insgelijks worden afgewezen. Wordt de reden van verschoning wel aanvaard, dan zal de behandeling van de zaak worden voortgezet of eventueel uitgesteld.

3. Als de verzoeker ter terechtzitting verschijnt, mag de kamer van inbeschuldigingstelling natuurlijk zijn aanvraag niet afwijzen zonder hem te hebben gehoord in zijn uitleg. Is de betrokkene niet in persoon ter zitting verschenen, dan mag het hof zijn aanvraag niet afwijzen, zonder uitdrukkelijk vast te stellen dat hij zonder wettige reden van verschoning niet is verschenen.

Te dezen heeft het Hof van Cassatie gereageerd tegen een bepaalde nonchalance bij de behandeling van de aanvragen tot herstel in eer en rechten en heeft het beklemtoond dat de vermeldingen betreffende de naleving van de voorschriften van art. 630 Sv. op straffe van nietigheid zijn voorgeschreven en dat zulks moet blijken uit de stukken van de rechtspleging (bv. het proces-verbaal van de terechtzitting of het arrest zelf).

Abundans cautela non nocet.

A. Vandeplass

Hof van Cassatie

1e Kamer – 16 januari 2009

Voorzitter-rapporteur: de h. Verougstraete

Openbaar ministerie: de h. Vandewal

Advocaten: mrs. De Gryse en J. Kirkpatrick

Intellectuele eigendom – Auteursrecht – Beheersvennootschappen – Optreden in rechte voor niet-aangesloten leden

Uit de in hun onderlinge samenhang gelezen artikelen 65, 66 en 73 van de Auteurswet volgt dat beheersvennootschappen enkel in rechte kunnen optreden met het oog op de verdediging van de rechten van de bij hen aangesloten rechthebbenden voor wier rekening en op wier verzoek zij overeenkomstig hun statuten de rechten beheren. Zij zijn niet bevoegd om in rechte vergoeding te vorderen voor bij hen niet aangesloten leden, niettegenstaande elk andersluidend beding in hun statuten.

N.P., N.R. en NV E. t/ S.

I. Rechtspleging voor het Hof

Het cassatieberoep is gericht tegen een arrest, op 8 oktober 2006 gewezen door het Hof van Beroep te Brussel.

...

III. Beslissing van het Hof

Beoordeling

Tweede onderdeel

1. Krachtens art. 65, eerste lid en tweede lid, van de wet van 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten, zijn de bepalingen van hoofdstuk VII van toepassing op al wie de bij deze wet erkende rechten int of verdeelt voor rekening van verschillende rechthebbenden en moet

genomen door een vennootschap die op regelmatige wijze is opgericht in een van de landen van de Europese Unie, waar zij op geoorloofde wijze als vennootschap voor de inning en de verdeling van die rechten werkzaam is.

Krachtens art. 66, eerste lid, van die wet heeft de vennootschap de plicht de rechten te beheren die door deze wet worden erkend wanneer de rechthebbende daarom verzoekt en dat verzoek overeenstemt met de doelstelling en de statuten van de vennootschap.

Krachtens art. 66, derde lid, van die wet kunnen de statuten, niettegenstaande enig andersluidend beding, een rechthebbende niet beletten om het beheer van een of meer categorieën van werken of prestaties van zijn repertoire toe te vertrouwen aan de vennootschap van zijn keuze of om het beheer zelf uit te oefenen.

Krachtens art. 73 van die wet zijn de vennootschappen bevoegd om in rechte op te treden met het oog op de verdediging van de rechten die zij krachtens de statuten beheren.

2. Uit het geheel van deze wettelijke bepalingen volgt dat de vennootschappen voor het beheer van de rechten bevoegd zijn om in rechte op te treden met het oog op de verdediging van de rechten van de bij hen aangesloten rechthebbenden voor wier rekening en op wier verzoek zij overeenkomstig hun statuten de rechten beheren, maar dat dezelfde vennootschappen, niettegenstaande enig andersluidend beding in de statuten, daarentegen niet bevoegd zijn om in rechte vergoeding te vorderen voor bij hen niet aangesloten rechthebbenden.

3. De appelrechter oordeelt dat:

– het tot het maatschappelijk doel van de verweerster behoort de naleving van de auteursrechten van de bij haar aangesloten leden, alsmede, zoals in het voorliggende geval, van de auteursrechten van fotografen in het algemeen te verzekeren;

– uit het document betreffende het nazicht dat de verweerster heeft verricht, blijkt dat ze de herkomst van een deel van de foto's heeft kunnen traceren, maar dat voor de meerderheid het auteurschap een open vraag blijft;

– de BVBA I.S., die aangesloten is bij de verweerster, en de Federale Voorlichtingsdienst zich tot dusver als enige hebben aangemeld als rechthebbende van negen foto's;

– in het voorliggende geval honderden foto's zijn gereproduceerd zonder de instemming van de auteurs en zonder naamvermelding, zodat de inbreuk een substantiële omvang heeft;

– rekening houdend met de aard en de omvang van de inbreuk enerzijds en met de bijzonderheden van het geval anderzijds een globale billijke vergoeding van de auteurs wegens eerderde reproductierechten gepast

– de toewijzing van deze vergoeding onlosmakelijk verbonden is met de door de verweerster aangeboden borgstelling ter vrijwaring van de eisers tegen aanspraken die rechthebbenden van de auteursrechten op deze foto's nog tegen de eisers zouden kunnen formuleren;

– aan de verweerster de door haar gevorderde symbolische vergoeding van één euro wegens aantasting van de morele rechten van de auteurs dient te worden toegekend, hoewel zij geen concrete schending van de rechten van een auteur aanvoert.

4. De appelrechter, die aldus oordeelt, schendt de artikelen 65, 66 en 73 van de wet van 30 juni 1994.

Het onderdeel is in zoverre gegrond.

NOOT – Beheersvennootschappen en hun bevoegdheden ten aanzien van niet-aangesloten leden

1. Dit arrest beantwoordt een vraag die al lang sluimert in het auteursrecht. Kan een collectieve beheersvennootschap al dan niet optreden – vergoedingen innen, inbreukprocedures instellen, enz. – voor werken of prestaties van auteurs(rechthebbenden) die hen deze rechten niet in beheer gaven? Het gaat dus om de situatie waarbij er geen rechtstreekse band tussen de auteursrechthebbende en de beheersvereniging bestaat via een in deze sector gebruikelijke overeenkomst van beheer (fiduciaire afstand) of overdracht. Evenmin bestaat een onrechtstreeks verband ingevolge een van de vele wederkerigheidsovereenkomsten die beheersvennootschappen traditioneel sluiten met zusterverenigingen in het buitenland en via dewelke ze een mandaat bezitten om voor buitenlandse rechthebbenden in België op te treden. Het betreft hier ten slotte ook geen situatie van verplicht collectief beheer ingevolge een systeem van wettelijke licentie (bv. inning van de vergoeding voor de uitzondering van thuiskopie of reprografie) of een andere wettelijke verplichting (bv. inzake kabeldoorgifte). Deze vraag naar de bevoegdheid van beheersvennootschappen om in rechte op te treden voor niet-aangesloten rechthebbenden hadden we zelf reeds in een eerdere bijdrage opgeworpen (M.-C. Janssens, «Wie kan de vordering(en) tot handhaving van intellectuele rechten instellen?», in *Sancties en procedures in intellectuele rechten*, F. Brison (red.), Brussel, Larcier, 52). We stelden toen vast dat deze vraag in de rechtsleer overwegend in positieve zin wordt beantwoord, maar lieten niet na ook onmiddellijk op te merken dat de rechtszekerheid zou gediend zijn met een meer nauwkeurige analyse of een verduidelijking door hogere rechtspraak.

2. Het geannoteerde arrest heeft – via een negatief antwoord op onze vraag – alvast duidelijk gemaakt dat de beheersvennootschap voor wat het beheer van individuele rechten van auteurs betreft. Het Hof van Cassatie stelt overtuigend

vast dat vennootschappen voor het beheer van rechten «niettegenstaande enig andersluidend beding in de statuten (beheersvennootschappen) niet bevoegd zijn om in rechte vergoeding te vorderen voor bij hen niet aangesloten leden» (cursivering toegevoegd). Zij kunnen enkel in rechte optreden «met het oog op de verdediging van de rechten van de bij hen aangesloten rechthebbenden voor wier rekening en op wier verzoek zij overeenkomstig hun statuten de rechten beheren». Dit antwoord laat weinig aan de verbeelding over. Het gaat niet enkel over het innen van de vergoeding voor gebruik van werken (uitoefening vermogensrechten), maar over elke mogelijkheid tot optreden ter uitoefening van individuele auteursrechten (*in casu* had de zaak eveneens betrekking op een schending van de morele rechten).

3. De feiten aan de basis van dit geschil betreffen het opnemen van auteursrechtelijk beschermde foto's in een boek over wijlen Koning Boudewijn waarbij, dit lijkt niet betwist, voor een groot aantal foto's geen toestemming was verkregen of zelfs niet eens was gevraagd. Ter verdediging werd opgeworpen dat het merendeel van deze foto's anoniem was en uit het persoonlijk fotoarchief van de Koninklijke Familie afkomstig was. Dit neemt niet weg dat er sprake was van een inbreuk op het auteursrecht van veel fotografen, en dit zowel wat betreft hun reproductierecht (art. 1, § 1, Auteurswet) als hun moreel recht van naamvermelding (art. 1, § 2, Auteurswet). Verweerster in cassatie, S., die bekend staat als een representatieve beheersorganisatie voor auteursrechten in de sector van de visuele kunsten, dagvaardt de auteur en de uitgever van het boek op grond van art. 86ter Auteurswet en vordert o.m. de betaling van een bedrag X wegens verschuldigde reproductierechten en schadevergoeding. Eisers in cassatie (auteur en uitgever) concluderen tot de niet-ontvankelijkheid van de vordering wegens ontstentenis van belang en hoedanigheid van S. met toepassing van art. 17 Ger. W. Zij worden hierin wel door de eerste rechter maar niet door het Hof van Beroep te Brussel gevolgd. Dit Hof besluit dat S. krachtens de Auteurswet wel degelijk de vereiste hoedanigheid heeft en dat zij tevens een belang bezit om de auteursrechtelijke vorderingen inzake inning van reproductierechten en schadevergoeding wegens schending van het moreel vaderschapsrecht ook ten aanzien van de anonieme en niet-aangesloten fotografen in te stellen.

4. Centraal in dit geschil staat de interpretatie van art. 73 Auteurswet, dat bepaalt dat beheersvennootschappen bevoegd zijn «om in rechte op te treden met het oog op de verdediging van de rechten die zij krachtens de statuten beheren». Dit artikel is een onderdeel van hoofdstuk VII van de Auteurswet, dat integraal handelt over «vennootschappen voor het beheer van de rechten». We vermelden hier alvast dat de

meeste onderdelen van dit hoofdstuk bindend zijn. Het is niet te verwachten dat de wetgever de bepalingen in dit hoofdstuk zullen worden aangepast. Ingevolge de definitieve goedkeuring op 28 oktober 2009 van het wetsontwerp tot wijziging van de Auteurswet van 30 juni 1994 wat het statuut van en de controle op de vennootschappen voor het beheer van de rechten betreft. Dit ontwerp laat de tekst van art. 73 Auteurswet ongemoeid en heeft dus geen invloed op de besproken feitenconstellatie. Gelet op het belang voor de praktijk, lijkt het niettemin vreemd dat de vraag naar de bevoegdheden van beheersvennootschappen ten aanzien van niet-aangesloten leden nergens in de voorbereidende teksten en discussies aan bod is gekomen (*Parl. St.* Kamer 2008-09, nr. 52-2051). Eenzelfde stilzwijgen kenmerkt overigens ook de parlementaire voorbereidingsstukken van de Auteurswet van 1994, die art. 73 invoegde. Deze bepaling deed haar intrede via het oorspronkelijke senaatsvoorstel-Lallemand en geeft enkel als toelichting dat men wil «aanleunen bij de formulering van de Franse wet» (*Parl. St.*, 1988, B.Z., nr. 329/2, p. 297). We betreuren dit gebrek aan aandacht tijdens het wetgevingsproces omdat de discussie nu mogelijk blijft.

5. Men kan immers de tekst van art. 73 Auteurswet – «in rechte op te treden met het oog op de verdediging van de rechten die zij krachtens de statuten beheren» – verschillend interpreteren al naar gelang van de klemtoon die men legt. In een ruime interpretatie zal men zijn oordeel dan toespitsen op de conformiteit met de statuten. Maar die statuten kunnen, onder voorbehoud van goedkeuring naar aanleiding van de vergunningsprocedure en diverse controlemechanismes, vrij door de beheersvennootschap worden vastgesteld, en een dergelijke interpretatie lijkt ons daarom gevaarlijk ruim. Men kan echter ook de klemtoon verleggen op «de rechten die zij beheren», waarbij men het element van de conformiteit met de statuten slechts in tweede orde als controletoeft voor de uitoefening van dit beheer hanteert. Een dergelijke interpretatie lijkt ons alvast meer in overeenstemming met de aard van het beheersmandaat (fiduciaria afstand), dat het collectief beheer in België kenmerkt (C. Libert, «Commentaar bij artikel 73 Auteurswet», in F. Brison en H. Vanhees (red.), *Huldeboek Jan Corbet. De Belgische auteurswet. Artikelsgewijze commentaar*, Brussel, Larcier, tweede herwerkte uitgave, 2008, 381). We merken ook op dat de wettekst spreekt over «rechten» en niet louter «belangen». Een voor ons doorslaggevend argument is ten slotte de conformiteit van deze engere interpretatie met art. 1 Auteurswet. De kern van het vraagstuk situeert zich immers bij deze fundamentele bepaling uit het auteursrecht, die voorschrijft dat, behoudens wettelijke uitzonderingen, alleen de auteur toestemming kan verlenen tot reproductie of publieke mededeling van zijn werk. De

uitoefening van een individueel auteursrecht kan met andere woorden enkel gebeuren ofwel door de auteur zelf ofwel door de personen die uitdrukkelijk dit recht hebben verkregen of daartoe zijn gemandateerd. Er bestaat – behoudens in de uitzonderingsgevallen van verplicht collectief beheer – geen wettelijke bepaling die beheersvennootschappen machtigt om licenties te verlenen, laat staan in rechte op te treden, met betrekking tot deze exclusieve vermogensrechten van niet-aangesloten auteursrechthebbers. Een ander oordeel bepleiten, zou ingaan tegen het auteursrechtelijk uitgangspunt van de vrije beslissingsbevoegdheid van auteurs. Niet alle auteurs hebben er namelijk bezwaar tegen dat hun werk door iedereen vrij wordt gebruikt, en sommigen zullen dat zelfs toejuichen. Er bestaan uiteraard manieren om dat aan te geven, zoals het aanbrenge van *creative commons* licenties of het vermelden van het rechtenvrij karakter. Het is evenwel het prerogatief van de houder van het auteursrecht om die beslissing te nemen, en niemand anders mag dat in zijn plaats doen, tenzij die daartoe gemachtigd is.

6. Beheersvennootschappen moeten dus kunnen bewijzen dat zij drager zijn van een mandaat van de rechthebbenden voor wie zij optreden of dat zij de betrokken rechten via overdracht hebben verworven (L. Van Bunnan, «Perception et répartition de la rémunération dite «équitable: pour une renégociation», *I.C.I.P.* 2009, (705), 710). We weten daarbij al langer dat ons auteursrecht afkerig staat tegenover impliciete toestemmingen en licenties. Om de scherpe kantjes van die strenge regel wat af te ronden, zorgt art. 73 Auteurswet ervoor dat beheersvennootschappen de rechten die ze in beheer hebben gekregen, kunnen uitoefenen zonder dat daartoe nog een expliciet mandaat nodig is en voor zover ze handelen binnen de perken van hun statuten (Rb. Brussel 3 februari 2006, *A&M* 2006, 450). Art. 73 Auteurswet zorgt er op die wijze ook voor dat beheersvennootschappen hoedanigheid en belang in de zin van art. 17 en 18 Ger. W. bezitten om een rechtsvordering voor individuele inbreuken in te stellen (Cass. 26 april 2001, *R.W.* 2002-03, 61). Dit zou zelfs zo zijn voor de vordering tot schadevergoeding wegens inbreuk op de morele rechten van aangesloten auteurs (Rb. Brussel 3 februari 2006, *A&M* 2006, 450), ofschoon sommige auteurs hiervoor wel een bijzonder mandaat vereisen (E. Derclaye en A. Cruquenaire «Quelques considérations sur les modalités d'intervention en justice des sociétés de gestion collective (...)», *A&M* 2001, 378). Maar deze faciliteiten, zo leren we uit het geannoteerde arrest, gelden enkel voor werken waarvoor overdracht, mandaat of volmacht werd verleend. Art. 73 Auteurswet kan met name niet worden ingeroepen als grondslag voor de uitoefening van rechten die niet op één van deze wijzen

in beheer werden gegeven. Een tegenovergesteld oordeel (zoals o.m. te lezen in Antwerpen 17 december 2004, *I.R.D.I.* 2005, 47) gaat naar ons oordeel niet alleen in tegen de draagwijdte van art. 73 Auteurswet maar zou ten slotte ook de zin ontnemen aan art. 66, derde lid, Auteurswet («Niettegenstaande enig andersluidend beding kunnen de statuten, reglementen of overeenkomsten van de vennootschappen een rechtshabende niet beletten om het beheer van een of meer categorieën van werken of prestaties van zijn repertoire toe te vertrouwen aan de vennootschap van zijn keuze of om het beheer zelf uit te oefenen»).

7. We willen nog een stap verder gaan en bepleiten dat men deze interpretatie ook moet doortrekken tot de stakingsvordering geregeld in art. 87, § 1, Auteurswet (het geannoteerde arrest betrof een procedure op grond van art. 86ter). Het zesde lid van deze wetsbepaling kent hier uitdrukkelijk aan beheersvennootschappen de bevoegdheid toe om deze procedure (zoals in kort geding) in te stellen bij inbreuken op het auteursrecht. Op grond van dezelfde redenen uiteengezet in randnr. 5, zijn wij van oordeel dat deze bevoegdheid van de beheersvennootschappen ook hier geïnterpreteerd dient te worden in overeenstemming met de draagwijdte van art. 73 Auteurswet («de rechten die zij beheren»). Staking van de inbreuk en schadevergoeding kunnen met andere woorden niet worden gevraagd voor niet-aangesloten auteurs. Een optreden ten behoeve van de collectieve belangen van de aangesloten leden of van eigen belangen van de vennootschap zelf, vormt anderzijds geen probleem (voor een toepassing, zie: Rb. Brussel 13 februari 2007, zaak «Google», *A&M* 2007, 107, noot D. Voorhoof).

8. Dit arrest doet o.i. inderdaad geen afbreuk aan de mogelijkheid voor beheersvennootschappen om in rechte op te komen voor de collectieve belangen van de aangesloten leden, van de rechtenportefeuille die ze statutair beheren of voor andere belangen van de vennootschappen zelf. De opdrachten en taken van beheersvennootschappen kunnen meer omvatten dan de enkele naleving van art. 1 Auteurswet en de eigen statuten zullen daarbij richtinggevend zijn (vgl. De Visscher en Michaux, *Précis du droit d'auteur et des droits voisins*, Brussel, Bruylant, 2000, nr. 646 in hun commentaar bij art. 87: «il leur est permis, si les statuts le prévoient, de défendre des intérêts collectifs (ref. Berenboom, 1997, nr. 251) sinon l'intérêt général des membres. De telles compétences reviennent à reconnaître aux sociétés de gestion la possibilité d'agir en justice dans l'intérêt général de la ou des catégories d'ayants droit visées aux statuts»). Men kan de appelrechter aldus volgen in zijn oordeel dat «met de procesvoering door de beheersvennootschap met toepassing van art. 73 Auteurswet dus niet *per se* een verdediging gemoeid (is) van rechten die haar werden

overgedragen». Men kan bijvoorbeeld denken aan een procedure tot schorsing van een nieuwe wetsbepaling die de rechtmatige doelstellingen van een beheersvennootschap doorkruist (voor een toepassing, zie: Grondwettelijk Hof 16 juli 2009, arrest nr. 127/2009). Er zijn evenwel duidelijk grenzen aan de bevoegdheid tot optreden en, zo bevestigt nu ook het Hof van Cassatie, het individueel belang van niet-aangesloten auteurs valt daarbuiten, wat de statuten ook mogen bepalen.

9. Dit had anders kunnen zijn, bijvoorbeeld binnen een wettelijk regime van de zogenaamde «*extended licenses*» of «uitgebreide licenties» dat sommige buitenlandse wetgevers hebben ingevoerd (o.m. in de Scandinavische landen). Dit systeem verleent aan beheersvennootschappen de bevoegdheid om onder bepaalde voorwaarden ook op te treden in naam van niet-aangesloten leden. Een dergelijke regeling is op dit ogenblik in België onbestaande (ook al zou ze voor bepaalde situaties misschien een oplossing kunnen aanreiken; zie: M.-C. Janssens, «Op zoek naar een adoptieregeling voor wezen in het auteursrecht», *I.R.D.I.* 2009, 7). Elk initiatief in die zin moet evenwel uitgaan van de wetgever. Ook om die reden juichen we de geannoteerde beslissing toe. Het vernietigde arrest had immers de weg voor een jurisprudentiële erkenning van dit systeem opengezet, en dat lijkt ons gewaarlijk.

Prof. dr. Marie-Christine Janssens
Katholieke Universiteit Leuven

Hof van Cassatie
2e Kamer – 20 januari 2009

Voorzitter: de h. Forrier
Rapporteur: de h. Mestdagh
Openbaar ministerie: de h. De Swaef
Advocaat: mr. Bouzoumita

Sociaal strafrecht – Hoedanigheid van de dader –
Werkgever, lasthebber of aangestelde – Gezag –
Strafbare deelneming – Derden – Strafrechtelijke
immunitet van de werknemer

De aangestelden of lasthebbers die louter handelen op bevel van de werkgever of van diens aangestelde of lasthebber die bekleed is met het gezag of de nodige bevoegdheid heeft om effectief over de naleving van de wet te waken, kunnen niet worden gestraft als mededader van of medeplichtige aan het misdrijf bedoeld in art. 35, § 1, 1°, RSZ-wet. Alleen de in art. 35, § 1, 1°, RSZ-wet vermelde personen en derden aan de onderneming,

kunnen worden veroordeeld als mededader van of medeplichtige aan het in dit artikel bedoelde misdrijf. Met de termen «aangestelden of lasthebbers» worden in deze strafbepaling aangestelden of lasthebbers bedoeld die bekleed zijn met het gezag of de nodige bevoegdheid om effectief over de naleving van de wet te waken, zelfs al is die bevoegdheid in de tijd of naar de plaats beperkt.

3. Het onderdeel voert schending aan van art. 21, 22 en 35 RSZ-wet, art. 66 Sw. en art. 33, § 2, 1°, van het K.B. van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders: het arrest oordeelt onterecht dat een persoon die geen werkgever of diens aangestelde of lasthebber is, wegens daden van strafbare deelneming kan worden veroordeeld voor overtreding van art. 35 RSZ-wet.

4. Krachtens art. 35, § 1, eerste lid, 1°, RSZ-wet worden de werkgever, zijn aangestelden of lasthebbers die zich niet schikken naar de bepalingen voorgeschreven door de wet en de uitvoeringsbesluiten ervan, gestraft met gevangenisstraf en met een geldboete, of met een van die straffen alleen.

Met de termen «aangestelden of lasthebbers» worden in deze strafbepaling aangestelden of lasthebbers bedoeld die bekleed zijn met het gezag of de nodige bevoegdheid om effectief over de naleving van de wet te waken, zelfs al is die bevoegdheid in de tijd of naar de plaats beperkt.

Overeenkomstig de wil van de wetgever kan het in art. 35, § 1, 1°, RSZ-wet bedoelde misdrijf in beginsel niet worden toegerekend aan de aangestelden of lasthebbers die louter handelen op bevel van de werkgever of van de zo-even bedoelde personen.

5. Krachtens art. 38 RSZ-wet zijn alle bepalingen van boek I van het Strafwetboek, uitgezonderd hoofdstuk V, maar met inbegrip van hoofdstuk VII en van art. 85, van toepassing op de misdrijven in deze wet omschreven.

De bepalingen van art. 66 Sw. betreffende de strafbare deelneming zijn bijgevolg van toepassing op het misdrijf bedoeld in art. 35, § 1, 1°, RSZ-wet.

6. Uit de samenhang van de voormelde bepalingen volgt dat de aangestelden of lasthebbers die louter handelen op bevel van de werkgever of van diens aangestelde of lasthebber die bekleed is met het gezag of de nodige bevoegdheid om effectief over de naleving van de wet te waken, niet gestraft kunnen worden als mededader van of medeplichtige aan het misdrijf bedoeld in art. 35, § 1, 1°, RSZ-wet. Alleen de in art. 35, § 1, 1°, RSZ-wet vermelde personen en derden aan de onderneming, kunnen worden veroordeeld als mede-